

Πώς αποβάλλουμε το χοϊκό άνθρωπο και ενδυόμαστε τον Χριστό (1ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Πώς αποβάλλουμε το χοϊκό άνθρωπο και ενδυόμαστε τον Χριστό, καθιστάμενοι συγγενείς και αδελφοί του.

Ο μακάριος Παύλος αφού μας φιλοξένησε καλώς στην προηγούμενη τράπεζα των θείων του λόγων και εύφρανε τις καρδιές μας, μας προσφέρει πάλι προς φιλοξενία κι' άλλη τρά-πεζα των θεόπνευστών του λόγων, γεμάτη με πνευματικά φαγητά, από τα οποία γνωρίζει ότι τρέφεται ο εσωτερικός μας άνθρωπος, ευφραινόμενος μαζί και στηρίζοντας την καρδιά με το ζωτικό άρτο του λόγου και με τον οίνο της σοφίας και της γνώσεως του Θεού που ευφραίνει, γεμάτη μάλιστα και με τη θεία χάρη του Πνεύματος, από το οποίο γεμίζει η ψυχή με κάθε ευφροσύνη και ηδονή και, εγκαταλείποντας τα εγκόσμια, ανέρ-χεται με ελαφρά τα φτερά της διανοίας στους ουραμούς και στο Θεό.

Ας δούμε λοιπόν ποιά είναι αυτή η τράπεζα του Αποστόλου και ποιά είναι τα φαγητά της. Αλλ' ας υψώσουμε τις διάνοιές μας από τα γήινα και φθειρόμενα και, επειδή πρό-κειται ν' ακούσουμε θεϊκά λόγια, ας προσέχουμε στα λεγόμενα με κάθε ακρίβεια, ώστε να αξιωθούμε να φιλοξενηθούμε αξίως μαζί με το Πνεύμα το οποίο διά του Αποστόλου λέγει τα κρυμμένα μυστήρια της βασιλείας των ούρανών. Λέγει πράγματι· «ο πρώτος άνθρωπος πλάσθηκε από τη γη και ήταν χοϊκός, ο δεύτερος άνθρωπος, ο Κύριος, είναι από τον ουρανό». Μη προσπεράσεις απλώς το λόγο, αγαπητέ, και τον θεωρήσεις ως ευκολοκατανόητο διότι στο συλλογισμό του παρόντος λόγου βρίσκεται πολύ νοηματικό βάθος, που απαιτεί μεγάλη έρευνα και προσοχή. Αλλ' ετοίμασε την ακοή και θα κατανοήσεις το κρυμμένο σ' αυτόν βάθος των μυστηρίων του Θεού.

«Ο πρώτος άνθρωπος πλάσθηκε από τη γη και ήταν χοϊ-κός, ο δεύτερος άνθρωπος, ο Κύριος, είναι από τον ουρανό. Όποιος ήταν ο χοϊκός, τέτοιοι είναι και οι χοϊκοί· και όποιος είναι ο επουράνιος, τέτοιοι και οι έπουράνιοι». «Πρώτον» και «χοϊκόν άνθρωπο» εννοεί τον Αδάμ, καθώς έχει γραφεί· «και έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο παίρνοντας χώμα από τη γη».

Αφού λοιπόν πλάσθηκε χοϊκός από τη γη και έλαβε πνεύμα ζωής, το οποίο ο Λόγος γνωρίζει ότι καλείται ψυχή νοερή και εικόνα Θεού, τοποθετήθηκε στον παράδεισο, λαμβάνοντας εντολή να εργάζεται και να τον φυλάττει.

Με ποιόν σκοπό; Με σκοπό, όσο θα φυλάττει αυτήν και θα ενεργεί σύμφωνα μ' αυτήν, να διαμένει αθάνατος και να συναγωνίζεται αιώνια τους αγγέλους, και ν' ανυμνεί μαζί τους το Θεό, να δέχεται τις από εκεί ελλάμψεις, και να βλέπει νοερώς το Θεό και ν' ακούει τις θείες φωνές του· τη στιγμή όμως που θα παραβεί την εντολή που του δόθηκε και θα φάει από το δένδρο, από το οποίο τον πρόσταζε ο Θεός να μη φάει, να παραδοθεί στο θάνατο, να καταστραφούν οι οφθαλμοί της ψυχής, να στερηθεί τη θεία δόξα, να φραχθούν τα αυτιά, να εκπέσει από αυτή τη διαγωγή που είχε μαζί με τους αγγέλους και να διωχθεί από τον παράδεισο.

Κι' αυτό συνέβηκε αφού παρέβηκε την εντολή και εξέπεσε από την αθάνατη και αίδια ζωή. Πράγματι, μόλις ο Αδάμ παρέβηκε την εντολή του Θεού και έστρεψε το αυτί του στον απατεώνα διάβολο να του ψιθυρίσει και τον υπάκουσε ακούγοντας τα δόλια λόγια του, με τα οποία μιλούσε εναντίον του δημιουργού Δεσπότη, γεύθηκε το δένδρο και, αναβλέποντας αισθητικώς, μόλις θεώρησε και είδε εμπαθώς τη γύμνωση του σώματός του, στερήθηκε δικαίως από όλα τα αγαθά, και κουφάθηκε, για να μην ακούσει με βέβηλα αυτιά θεοπρεπείς και πνευματικούς θείους λόγους, αυτούς που ακούονται μόνον από τους άξιους· αλλά στερήθηκε κι' από τη θεωρία της ανέκφραστης εκείνης δόξας, επειδή απομάκρυνε εκουσίως το νου του από αυτήν, κατανόησε εμπαθώς τον καρπό του δένδρου και πίστεψε στον όφι που είπε· *«μόλις φάγετε από αυτόν, θα γίνετε ως θεοί, γνωρίζοντας το καλό και το πονηρό»*.

Αυτός λοιπόν ο χοϊκός άνθρωπος, αφού απατήθηκε με την ελπίδα της θεώσεως και έλαβε και έφαγε από αυτόν τον καρπό, στερήθηκε τελείως απ' όλα τα νοητά και ουράνια αγαθά και κατάντησε στην παθητική αίσθηση των επιγείων και ορατών κτισμάτων και απέναντι σ' αυτά από τα οποία ξέπεσε, για να επαναλάβω τα ίδια, έγινε κουφός, τυφλός, γυμνός, αναίσθητος, καθώς επίσης και θνητός, φθαρτός και άλογος, όμοιος με τα ανόητα κτήνη κατά τον προφήτη που βοά· *«αναμείχθηκε με τα ανόητα κτήνη και ομοιώθηκε μ' αυτά»*. Έμαθες από ποιά δόξα και αθάνατη τρυφή και διαγωγή σε ποιά ατιμία κατρακύλησε ο άνθρωπος, σε ποιά ντροπή και άγνοια, σε ποιά φτώχεια περιέπεσε από τον άφθονο πλούτο; Έτσι λοιπόν έγινε και ήταν ο πρώτος άνθρωπος, που πλάσθηκε από τη γη, χοϊ-κός, αν και δεν μπορέσαμε να πούμε τα πάντα.

Ας δούμε λοιπόν και ας διδαχθούμε από τις θείες Γραφές ποιός είναι και ο δεύτερος άνθρωπος, ο Κύριος από τον ουρανό. Αυτός, όντας Θεός από Θεό, άναρχο γέννημα ανάρχου Πατρός, γέννημα ασώματο ασωμάτου, ακατάληπτο

ακαταλήπτου, αιώνιο αιωνίου, απρόσιτο απροσίτου, αχώρητο αχωρήτου, αθά-νατο αθανάτου, άόρατο αοράτου, Λόγος Θεού και Θεός, διά του οποίου έγιναν τα πάντα, και τα ουράνια και τα επίγεια και, για να ανακεφαλαιώσω, αυτός λοιπόν όντας έτσι και μένοντας έτσι μέσα στον Πατέρα και έχοντας τον Πατέρα να μένει μέσα του, χωρίς να χωριστεί από αυτόν ούτε να τον εγκαταλείψει τε-λείως, κατέβηκε στη γη και σαρκώθηκε από το άγιο Πνεύμα και την παρθένο Μαρία.

Και ενανθρώπησε, γενόμενος ατρέπτως ίσος κατά πάντα μ' εμάς χωρίς αμαρτίες, ώστε, διερχόμενος από όλα τα δικά μας, να αναχωνεύσει και να ανακαινίσει εκείνον τον πρώτον άνθρωπο και δι' εκείνου όλους όσους γεννήθηκαν και γεννώνται από αυτόν, και να γίνουν όμοιοι μ' εκείνον που τους γέννησε. Επειδή λοιπόν ο γεννήτορας Αδάμ έγι-νε φθαρτός και θνητός, θα προσθέσω και κουφός και τυφλός, εξαιτίας της παραβάσεως, και διετέλεσε γυμνός από την ένθεη ενδυμασία και αναίσθητος, όπως αυτός ο χοϊκός, έτσι και όλοι όσους γεννήθηκαν από αυτόν, έγιναν χοϊκοί, φθαρτοί, θνητοί, κουφοί, τυφλοί, γυμνοί και αναίσθητοι, μη διαφέροντας σε τί-ποτε από τα άλογα ζώα, ή να πω καλύτερα υπήρξαν χειρότε-ροι κι' από αυτά τα ίδια, επειδή συμπεριέλαβαν το καθένα από τα πάθη εκείνων και τα προσάρτησαν μέσα τους.

[Συνεχίζεται]